

## Arrest

nr. 297 165 van 17 november 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat E. RAHOU  
Vlasmarkt 25  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juli 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 oktober 2023.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 20 juni 2023, 10 juli 2023 en 26 juli 2023 door de politiediensten op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal.

Op 26 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 26/07/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.*

Aan de heer:

Naam : D. (...)

voornaam : C. (...) F. (...)

geboortedatum : (...)  
geboorteplaats : (...)  
nationaliteit : Roemenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26/07/2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

#### REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 26/07/2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van ZP MONTGOMERY op 20/06/2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van ZP BRUXELLES CAPITALE IXLLES op 10/07/2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van winkeldiefstal.

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

#### 2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

#### 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, §2 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

*“De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 Vreemdelingenwet.*

*Eerste onderdeel,*

*Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt dat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien de burger van de Unie of een familielid ‘een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid’:*

*“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :*

*1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

*2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]*

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

*§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [bedreiging] vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.*

*De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.*

*§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”*

*Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom meer dan 1jaar).*

*Verzoeker betwist de specifieke motiveringen.*

*- Geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden*

*De motivering draait immers in essentie om de feiten die zich afgespeeld zouden hebben op 26/07/2023, op 10/07/2023 en op 10/06/2023. Nergens in de bestreden beslissing wordt er enige toelichting gegeven bij deze zogenaamde feiten.*

*Er wordt in de bestreden beslissing aldus geen enkele context van de feiten aangegeven en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden. Verder werd het vermoeden van onschuld niet gerespecteerd.*

*Op zich is dit een schending van de motivering. Het volstaat niet om een automatische gevolgtrekking te nemen uit feiten zonder rekening te houden met de omstandigheden van de feiten en de persoon van betrokkene zoals hij is.*

*Uit het bovenstaande volgt dat de specifieke motivering zowel juridisch als feitelijk foutief is. Daarnaast schendt deze specifieke motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.*

*Om deze reden faalt de beslissing.*

*Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod ‘rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval’. Dit artikel is bijgevolg niet nageleefd.*

*-geen proportionaliteitsafweging*

*Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.*

*Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.*

*De 'fair balance'--toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.*

*De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die, zoals hoger reeds aangegeven, niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.*

*In feite vermeldt de beslissing als enig motief de zogenaamde feiten van diefstal op 26/07/2023, op 10/07/2023 en op 10/06/2023*

*De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met het vermoeden van onschuld.*

*Een dergelijk lang inreisverbod voor België is zeer ernstig en buiten proportie.*

*- een inreisverbod met een duurtijd van 3 jaar.*

*Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek en redelijk motief waarom dit 2 jaar hoger is.*

*Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 44nonies Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.*

*Er dient in ieder geval een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.*

*In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van 3 jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het verleden van verzoeker. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie, tot die termijn wordt gekomen.*

*Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk lange termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.*

*Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar het verleden van verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.*

*Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die 3 jaar werden opgelegd.*

*Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid zou kunnen inhouden. Minstens dient er met het vermoeden van onschuld rekening gehouden te worden.*

*De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verwerende partij beperkt zich immers tot een zéér stereotiepe motivering.*

*Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.*

*Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.*

*Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.*

*Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.*

*De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.*

*De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.”*

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch zet geenszins uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod moet worden opgelegd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker betwist dit niet. Wat betreft de duurtijd van het inreisverbod, namelijk drie jaar, verwijst verweerder uitdrukkelijk naar het feit dat verzoeker reeds drie keer op heterdaad werd betrapt op feiten van winkeldiefstal. Gelet op de herhaling van de feiten, wordt verzoeker geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder benadrukt dat verzoeker niet heeft getwijfeld de openbare orde te schaden.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het

dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker daarvan eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

*“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...).”*

Er kan niet ernstig worden betwist dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Aldus komt het verweerder toe een inreisverbod op te leggen met een duurtijd van maximum drie jaar. *In casu* wordt er een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Verzoeker betoogt dat daarbij geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In eerste instantie wordt er volgens hem geen rekening gehouden met de context van de “*zogenaamde feiten*”, met name de drievoudige winkeldiefstal. Hij hekelt dat het vermoeden van onschuld niet werd gerespecteerd.

In wezen komt het betoog van verzoeker er aldus op neer dat hij de feiten van winkeldiefstal betwist. In zoverre hij zich beroept op het vermoeden van onschuld, merkt de Raad op dat dit gegeven niet verhindert dat verweerder op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze, op basis van de in het kader hiervan gedane vaststellingen, heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker komt in zijn betoog niet verder dan te stellen dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Zo preciseert hij geenszins met welke elementen verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden. De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat de “*zogenaamde feiten*” van winkeldiefstal weldegelijk steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder louter op automatische wijze een inreisverbod zou hebben opgelegd, enkel en alleen omwille van de feiten die “*zich afgespeeld zouden hebben*”. Verweerder benoemt weldegelijk dat verzoeker tot drie maal toe op heterdaad werd betrapt op feiten van winkeldiefstal, doch hij motiveert ook dat “*gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel*”. Aldus blijkt weldegelijk waarom een inreisverbod voor drie jaar *in casu* proportioneel is. Dit komt de Raad bovendien niet kennelijk onredelijk voor.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN